

zijn onverkwikkelijke indrukken van den zoon van Pia niet minder dan van den jongen ploert en woekeraar Pallini? Het verdriette hem, maar hij kon niet gelooven, dat die twee part noch deel zouden hebben aan den moord.

„Arme Pia,” zuchtte hij.

Eensklaps herinnerde hij zich het kostbare, blauwe briefje, dat hij in zijn borstzak had. Hij haalde het te voorschijn, sneed voorzichtig met een radeermesje den bovenkant der enveloppe open. Het bleek een lang epistel deze maal. . . . Renato las, en heel zijn wezen hevelde over in een gansch andere wereld; een wereld, die hij zeker even koel veracht zou hebben, als hij die van Pia met een warm medelijden vol verschrikking binnenzag, — had niet Flavia er het licht van haar humor over doen schijnen. . . .

„Het leven hier,” schreef ze, „is schrikbarend druk, en afwisselend. . . . als een kaleidoscoop! — We zijn met zes familie's in den omtrek: de marchese Trifona, die op de Villa Trifona woont, drie kwartier weg; de Contessa Spartelli, nog een kwartier verder, op de Villa Spartelli; de familie Tasola, op de Villa Tasola, een half uur naar Modena toe; de fabrikant Silvi, uit het plaatsje zelf, en de bankier Plaggi. 's Maandags is het jour bij de Contessa Spartelli: daar komen dan de Trifona's, de Tasola's, de Silvi's, de Plaggi's, en wij. Dinsdags thee bij de Signora Tasola. Comparanten: de Trifona's, de Contessa Spartelli, de Silvi's, de Plaggi's, en wij. Woensdags ontvangdag van de Marchesa Trifona. En een geheel nieuw publiek, n.l. de Contessa Spartelli, de Tasola's, de Silvi's, de Plaggi's, en wij. Wij, dat zijn tante Raffaëlla en ik. Mijn jeugdige oom (wij schelen maar acht jaar!) beweert, niet van thee te houden; hij mengt al vergiften genoeg, zegt hij, in zijn geneesmiddelen-fabriek. Nu, en dan is er Donderdag jour bij de Silvi's, en Vrijdags bij ons (mèt Enrico) en Zaterdags bij de Plaggi's; maar bij de Plaggi's komen heel andere menschen, n.l. de Trifona's, de Contessa Spartelli, de Tasola's, de Silvi's en wij. . . . U kunt dus wel nagaan, dat hier heel wat leven is in de brouwerij, en heel wat brouwsel (waar ik geen kwaad van wil spreken) in het leven! En er zijn nog zóóveel thee's in 't zicht, dat het allicht nog wel een week of drie duurt, eer ik terug zal zijn.

„Maar de eigenlijke reden is een heel andere: het is, dat die kleine engel van een Coccolino nog niet van zijn „tante” (die geen tante is) scheiden kan, of misschien de tante niet van hem. . . .

„In elk geval ben ik vóór Kerstmis thuis. Enrico wil mij met den auto brengen over den Abetone, om te zien of er wat wintersport te doen valt. Sneeuw zal er zeker zijn op 1400 Meter. Maar ik houd mijn hart vast! 't Is al zooveel jaren geleden, dat ik het laatst geskied heb!

„Uw portret schilderen? Ik zou 't niet durven! Doch naar uw leiding verlang ik dikwijls terug.